

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4949/2020
06.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Јелице Бојанић Керкез и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Владимир Пантић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обе из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Радошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/20 од 11.05.2020. године, у седници одржаној 06.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/20 од 11.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/20 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 127/18 од 10.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да суд утврди да је ништав даровни уговор закључен дана 30.01.2003. године између ЋЂ, као дародавца и ЕЕ, као поклонопримца, који је оверен пред Општинским судом у Зрењанину истог датума под Ов. 646/03, да уговор не производи правно дејство, што су тужене дужне да признају и трпе, те да суд обавезе тужене да тужиоцима предају у посед и државину слободну од лица и ствари парцелу бр. .. КО ..., ближе описану изреком. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је ништава изјава о одрицању од наследства, оверена пред Општинским судом у Зрењанину 30.01.2003. године под Ов 645/03 и да иста не производи правно дејство, што су тужене дужне да признају и трпе, као и да суд утврди да тужиоци као правни следбеници иза пок. ЋЂ имају право суддржавине на парцели бр. .. КО ..., наведене површине, што су тужене дужне да признају и трпе и да суд утврди да тужене онемогућавају тужиоце у вршењу фактичке суддржавине на предметној парцели, ускраћивањем права употребе, управљања и располагања, те да суд обавезе тужене да ову парцелу предају тужиоцима у суддржавину. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци на накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/20 од 11.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном због потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужбени захтев за утврђење ништавости спорног уговора о поклону и спорне изјаве је одбијен зато што је у поступку утврђено да су писмена, оба сачињена 30.01.2003. године, потписана од стране правног претходника тужилаца, њиховог оца ЂЂ. Наводи посебне ревизије су првенствено усмерени на побијање изјаве којом се ЂЂ одрекао у корист свог полубрата по мајци ЕЕ, правног претходника тужених, непокретности у ... која је предмет враћања у управном поступку. Ранији сопственик непокретности је био њихов деда по мајци. Његов једини законски наследник је њихова мајка, сада пок. ЖЖ, преминула 1996. године, а правни претходници странака су њени једини законски наследници. Код оваквог чињеничног стања, неосновано се тужиоци у посебној ревизији позивају на погрешну примену материјалног права од стране нижестепених судова и то првенствено одредбе члана 180. Закона о наслеђивању, према којој је ништав уговор којим неко отуђује наследство коме се нада.

Према изричитој одредби члана 216. Закона о наслеђивању, одрицање у корист одређеног наследника сматра се изјавом о пријему наслеђа уз истовремено уступање наследног дела, а по пријему уступљеног дела на односе између уступиоца и пријемника примењују се правила о поклону. Спорна изјава је дата у управном поступку вођеном према одредбама Закона о начину и условима признавања права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда ("Службени гласник РС", бр. 18/91 са изменама и допунама), као и у складу са Уредбом за спровођење наведеног закона ("Службени гласник РС", бр. 41/91), а у ком поступку су правни претходници странака, као неспорни законски наследници ранијег сопственика одузетог земљишта, позвани да се изјасне да ли желе да им се одузето земљиште врати и у ком облику. Како, према члану 212. Закона о наслеђивању, заоставштина прелази по сили закона на оставиочеве наследнике у тренутку његове смрти када наследници стичу и право на одрицање од наслеђа, , и код неспорне чињенице да је мајка правних претходника странака преминула 1996. године, то ЂЂ спорном изјавом није располагао наслеђем коме се нада, већ је то учинио у својству наследника имовине која је предмет враћања у наведеном управном поступку. Дејство спорне изјаве је ограничено на поступак враћања земљишта одузетог по

основу ПЗФ, а свака друга имовина која је припадала пок. ЂЂ или која се накнадно пронађе или би му припадала по правилима неког другог поступка за чије вођење није надлежна комисија пред којом је изјава дата, треба да буде расправљена независно од спорне изјаве и у складу са одговарајућим одредбама Закона о наслеђивању.

Како је у погледу ове врсте спора судска пракса уједначена и нема потребе за новим тумачењем права, које је у конкретном случају правилно примењено, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена, пошто је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 14.04.2014. године, а вредност предмета спора је означена у износу од 1.500.000,00 динара, који је испод граничног износа меродавног за дозвољеност ревизије, због чега је на основу одредбе члана 413. ЗПП у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**